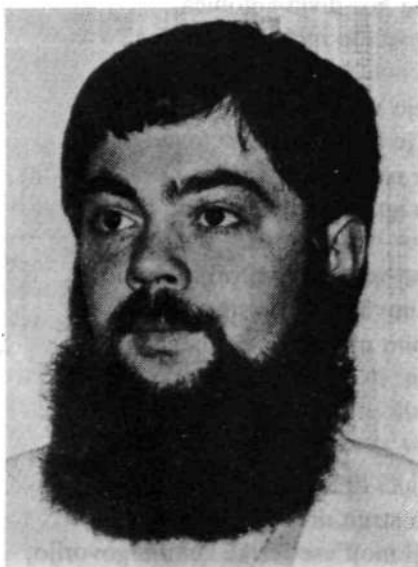

Vabljivost strehe v mirno domovanje. Iz svežih vonjev rastejo želja stopnice. Drevo očetovske rasti in veje, ki vanje zdrsnejo neba pijane ptice.

Izgnana misel: tisočero sester se jasne steze spominja. Med zrelim žitom z mahom tiha skala, vonj ciklame, sence. Ko ugasne sonce, utrujenost zmehta pogled. S senenim prahom

polnjeni večeri brezčasnih ur strmenja in harmonije. Bleda mesečina na pročelju hiše. Noč stiša struno bolečine, se vzpenja in v črtovje dneva novo skrb izriše.

David Terčon

Le še tišina

Prižgale so se rumene lučke Se-maforja življenja. V Dvainšestdeseti piramidi je nastala grobna tišina. Visoke postave, podobne neobdelanim hlodom, so obmirovale v grozi, ki jo je sprostila rumena svetloba. Zazrle so se v lučke.

Ko bodo začele utripati, bo zavijajoče, vendar še nežno, zatulila sirena.

Noben šum ni presekala tišine.

Takrat še vedno ne bo prepoznano... a Beli očetje so umrli... skoraj vsi... takoj je treba najti rešitev...
Tišina. Rumena tišina.

Rezek žvižg strahu in obupa je ušel eni od postav. Tokrat je niso grajali...

Za rumenimi bodo zasvetile oranžne in pred rdečimi bo zavijanje alarma raztrgalo mir v piramidah, in ko bodo rdeče, tuljenja ne bo mogel nihče več ustaviti...

Minilo bo, ko bo porabljena vsa energija.
In potem bo le še tišina.

Nenadoma se je slekel. V zadregi sta se spogledala. Presenetil jo je. Nasmehnil se ji je, se prekobalil po popaseni travi in obležal na hrbtu, moleč vse štiri od sebe.

Gledala je sonce. Na njegovem telesu ali iz njega... Bilo ji je lepo. Obšla jo je želja, da se napije nebeško čiste vode iz potočka, ki je skakljal po zelenkastih kamnih, objetih z debelimi blazinicami mahu. Pokleknila je in zajela studenčnico v dlani.

A je naredila le en požirek: pritihotapil se ji je za hrbet in jo s kazalcema sunil med rebra. Kriknila je in poskočila kot sprožena vzmet, razpršene kapljice iz skodelice so ji zmočile pajaca.

Objel jo je. S trebuhom se je prilepil na njen hrbet in ljubeznivo ujel dojki med svoji veseli dlani. Zvrnila je glavo na njegovo ramo. Dišala je po pravem maslu.

Odpel je zadrgo.

Pobožal je dojki.

Slekel jo je.

V gorskem rezervatu Sončna stran Alp, kjer sta uživala v predzadnjem dnevu svojih poletnih počitnic, je vladal predzgodovinski mir. Le žuborenje potočka.

Njeno telo: gladko kot sloki stebri Glavne mestne knjižnice, mehko kot surovi bombaž iz Konfederacijskega muzeja, vroče kot mineralna voda iz Islandskega rezervata, prožno kot ogrodje počivalnika v medplanetarni ladji!

In jutri je konec dopusta... Zajebani konec!

Pritajeno zvončkljanje je priplavalo v zrak, razvalovljen s slo, nad znojnima telesoma. Po hribu navzdol se je spuščala čreda ovac.

Ljubila sta se sredi tisočev nožic. Sladkoben vonj na dlake sprijetega gnoja in snežni vonj volne sta podžigala utripanje njunih mišic. Valovanje njunih pregrety teles. Megličnost možganov.

Začutil je vrenje pri dnu trebuha. Zadržal je dih. Soplja je kot podivjan bik. Zarila mu je nohte v zadnjico. Sprostil je mišice, z vso težo legel nanjo. Kriknila je. Brizgnila je iz njega. Kriknil je. Še enkrat je kriknila. Kričala sta.

Tišina.

Krepko se ga je oklenila, zaril je prste v njene lase, spustil čelo na travo.

Meketanje je božalo njuno ljubezen.

Obšla jo je želja, da se napije nebeško čiste vode iz potočka, ki je skakljal po zelenkastih kamnih, objetih z debelimi blazinicami mahu. Pokleknila je in zajela studenčnico v dlani.

A je naredila le en požirek: očesni zrkli je privabil zlati odblesk v mahu.

Vrnila je vodo potočku. Med palec in kazalec desnice je ujela valček, velik kot cigareta.

Kako nenavaden kamenček!

Potežkala ga je v dlani, ga nekajkrat obrnila, dotaknila se je lica z njim, da bi občutila njegovo gladkost in temperaturo.

Kako lep kamenček!

Nasmejana ga je podržala pred njegovimi očmi. Domov ga bosta nesla, tako čudovita je ta zlato rumena barva. Položila mu ga je v dlan, da bi se še on igral z njim, in legla na hrbet. Zamizala je.

Povaljal ga je po njenem vratu, čez desno dojko in prek trebuha. Pustil ga je tik nad črnim trikotnikom. Posrkal je kapljice studenčnice z njenih sramnih dlak.

Legel je ob nji. Prepletla sta prste svojih rok. Zdelo se ji je, da jo kamenček prijetno greje pri vrhu venerinega grička. Sonce, meketanje, volneni vonj, žuborenje, zvončkljanje, ljubezenska izčrpanost. Utonila sta v zadnji počitniški popoldanski dremež.

Drug za drugim sta potisnila svoji magnetni kartici v režo izhodnih vrat. Računalnik je sprejel impulz in ugotovil, da sta pred mesecem res stopila v rezervat Sončna stran Alp. Vrata so se neslišno odprla v levo.

Kovinski zid, postavljen okrog gorskega rezervata, je ostal za njima.

Sedla sta v svoje plovilo, model Pančatantra, in zdrvela v oblake...

Nad kupolo so divjali črnosivi izbruhi oblakov. Spomnila se je jesenskih prizorov s starih, dolgočasnih filmov: ker se ljudem zaradi prvih hladnejših dni ni ljubilo ven, so se okrog avtomobilov, ki so bili parkirani ob praznih ulicah, poganjali le uveli porjaveli drevesni listi, ki jih je vrtinčil veter.

Nekam otožna je postala, ko je obujala ta prizor.

V Rožnatem mestu so sicer vzgajali ogromno lončnic in grmovnic, a gozdov in posameznih dreves že skoraj dve stoletji ni bilo več niti v njem niti okrog njega. Četudi bi še rastle – skozi kupole ne bi mogel niti najmanjši listek...

Na starih filmih pa je RES deževalo, RES so cvetele rože, kosili so RESNIČNO travo...

Na starih filmih...

Oni pa so poznali le naravo v ogromnih zastekljenih simulatorjih, v rezervatih, kjer so počitnikovali. Vse zgolj plod računalnikov.

Vse zgolj plod računalnikov...

Proč s temi mislimi!

Njuna stanovanjska celica ni bila ravno ogromna, a sta morda prav zato s tolikšno nežnostjo skrbela zanjo. Vsako polico, vsak stol, sleherni košček pohištva sta sama naredila, sama sta ga pobarvala in sama pritrdila. In ga redno in skrbno čistila.

Čas je že bil – pred osemnajstimi dnevi sta se bila vrnila z dopusta – da spet pospravi. Pa še na vrsti je bila.

Stari filmi so jo presenetili sredi brisanja prahu.

Da bi ga posnela tudi s polic, jih je začela prazniti. Vse drobnarije, knjige, prtičke, pepelnike in vaze je zlagala kar na tla. Kolikokrat je že to ponovila? Še nikoli ji ni bilo neprijetno, nasprotno, prav zabavala se je ob tem premeščanju.

Vzdignila je cigaretasti kamenček . . .

In obstala kot bi življenje v hipu zapustilo njene mišice: tam, kjer je bil ležal, je temno rdeča barva police zbledela v karamelnorjavo liso.

Zakaj?

Skočil je na posteljo, kakor se mladi levčki kobalijo po suhi savanski travi, in obležal posevno čeznjo. Miže je čakal, da se žena vrne iz kopalnice. Začel je že kar čutiti, kako prodira v njeno vladarsko vlago!

Po opiju dišeča toplota sobe in šumenje vode iz tuša sta ga spomnila na poletne počitnice. Ko bi enkrat, vsaj enkrat trajale celo leto! Celo leto! Vedno bolj pogosto se je zalotil pokornega tihim zavojevalskim pohodom lenobe. Včasih ni mogel misliti na drugo kot na naslednji dopust.

Nasmehnil se je. Ne bodo ga! Naj bo lenoba še tak zločin, naj jo še tako hudo kaznujejo – prekleti računalniki ne bodo nikoli prodrli v misli! Nikoli ne bodo brali skritih želja! Nikoli!

Tuš je umolknil.

Tišina.

Vonj po opiju.

S prsti desnice je – nestrpen – pregnetel pohlepnege nabrekleža.

Žena je pridrsala iz kopalnice. Presenetilo ga je, da ni bila gola – vedno se je stisnila k njemu še mokra in dišeča po milu. Tokrat pa se je nekam skrušeno stiskala v kopalno haljo. Na pol poti do postelje se je ustavila. Še vedno ga ni pogledala.

Radovedno zaskrbljen se je dvignil na komolec. Še nikoli je ni videl tako temne. Njen obraz še nikoli ni bil tako resen in kamnit kot tisti trenutek. Se je sploh kdaj zgodilo, da bi ne bila nasmejana?

Za droben hip ga je pogledala izpod obrvi. In končno stopila proti postelji.

Pohotnost ga je še vedno napadala med nogami, a želja po seksu mu je skorajda v trenutku minila. Nekaj je bilo narobe. Nekaj je bilo hudo narobe. Ne bo silil vanjo – kot vedno bo že sama povedala.

Ni se slekla. Legla je na hrbet. Zamižala je. Roke je prekrizala čez prsi.

Zdelo se mu je, da diha bolj sunkovito kot ponavadi.

Pogled mu je ukradla vzpetinica v okviru njenih rok, kjer je dojka silila na svobodo.

Gledal jo je in čakal.

Čez nekaj neskončnih minut je globoko in dolgo vdihnila, nekaj sekund zadržala zrak v pljučih in ga nato hitro prhnila iz sebe.

Naj pogleda, mu je šepnila, in odstrla kopalni plašč s trebuha!

Tik nad venerinim gričkom, vzporedno z zabrisanim robom sramnih dlačic, je ležala podolgovata, zelenkasta lisa . . .

Če bi bil v zračni ladji, bi vedel, da mu zmanjkuje zraka . . .

Njene oči so bile motne in oddaljene. V kotičkih so se nabrale kapljice. Pričakovala je strah, ki ga je brala v njegovih zrklih; ni mu ga mogla prihraniti. Kriv bo tudi on...

Naj pogleda, mu je šepnila, in ga za roko peljala k polici.
Kamenček!

Karamelnorjava lisa je strah v njem poglobila v grozo. Nekaj je hudo narobe... Hudo narobe... Ni se je upal spraševati... vrnila sta se na posteljo...

Ležala objeta... drobno je drhtela... božal jo je po laseh in jih ovijal okrog kazalca... ni se je upal spraševati!

Nenadoma je, obotavlja se, zašepetala!

Če bi bil v zračni ladji, bi vedel, da mu je zmanjkalo zraka! Odbilo ga je s postelje, kot bi bil izvedel, da je kužna... ona pa ga je pogledala z bolečino in obupno prošnjo v očeh... naj se vrne...

Saj ni mogoče! Saj vendar nista na vrsti!

Zavedel se je, da jima ne more nič in nihče pomagati: spet je legel k njej in jo prižel k sebi in jo božal po laseh, ko je jokala. Izgubljena sta! Nič jima ne more pomagati...

Saj nista bila na vrsti... Smela sta se zabavati in opijati do onemoglosti. Celo priporočali so jima čimveč spolnih odnosov... – toda otrok! – saj vendar še nista bila na vrsti! Šele čez štiri leta bi dobila dovoljenje. Tako pa... konec... Izgubljena sta... Ni vrnitve! Izgubljena...

Prav kmalu je nehala tudi hlipati.

V tišini in temi sta čakala odrešilnega spanca.

Izgubljena!

Nista vedela, da bosta že pet tisoč sedemsto devetinsedemdeseti par, ki bo Komisiji za nadzor rojstev v Rožnatem mestu prijavil skrivnostno nosečnost...

Na Semaforju življenja so že dolgo utripale oranžne lučke. Hlodasti prebivalci so se že skorajda privadili izmozgavajočemu zavijanju alarmnih siren. Kar je, je... Ko se zasveti rdeče...

Niso se več trudili zavarovati piramid pred uničenjem. Redki, ki so preživeli, so se skrušeno izogibali komunicirati drug z drugim. Samo ždeli so sede ob zidovih... in čakali... čakali... konec...

Toda v njih še ni bilo vse mrtvo!

Niso se brezplodno upirali smrti do poslednjega atoma moči, čeprav so vedeli, da zanje ni rešitve...

Mokri planet je njihov!

Akcija Mokri planet je popolnoma uspela...

Na njegovih šest velikih zaplat kopnega je padlo na milijone majhnih podolgovatih kapsul s semenčicami.

Zdaj lahko v miru čakajo na večno tišino.